

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členiek senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Zuzany Ďurišovej v právnej veci žalobcu: **M. I. M.**, bytom N., zastúpený advokátom *Mgr. P. V.*, advokátom Č., proti žalovanému: **Komora veterinárnych lekárov Slovenskej republiky**, Botanická 17, Bratislava, zastúpená advokátom *JUDr. J. E.*, N., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 271/2007 Pr zo dňa 9. apríla 2008 na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/58/2008-71 zo dňa 11. júna 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/58/2008-71 zo dňa 11. júna 2009, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave zrušil rozhodnutie č. 271/2007 Pr zo dňa 9. apríla 2008 ako aj rozhodnutie Disciplinárneho senátu DiK Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky č. 271/2007 Dik zo dňa 13. marca 2008 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a e/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Krajský súd dospel k záveru, že § 3 veta prvá Tretej časti Etického a profesného poriadku Stanov komory je nad rámec zákona č. 442/2004 Z.z. o súkromných veterinárnych lekároch, o Komore veterinárnych lekárov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení zákona č. 488/2002 Z.z. o veterinárnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o SVL), resp. ukladá povinnosť, ktorá nie uložená v tomto zákone, čo je v rozpore s článkom 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej dospel k právnenému záveru, že § 1 písm. g/ Disciplinárneho poriadku Stanov komory je v rozpore so zákonom, konkrétne § 17 ods. 1 Správneho poriadku, keď ukladá povinnosť účastníkovi disciplinárneho konania dať sa v konaní zastúpiť výlučne advokátom. Správny poriadok, ktorý je potrebný podľa § 23 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. na toto konanie aplikovať pripúšťa možnosť dať sa zastupovať aj iným zástupcom, ktorého si účastník zvolí.

Krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu z dôvodov nesprávneho právneho posúdenia, ale aj z dôvodov procesného pochybenia prvostupňového orgánu, keď neumožnil žalobcovi, dať sa v disciplinárnom konaní zastupovať M.. Š. Ď..

Proti uvedenému rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, ktorý navrhol napadnutý rozsudok zmeniť tak, že žalobu žalobcu navrhol zamietnuť alternatívne navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

Nestotožnil sa s právnym názorom krajského súdu o nesúlade stanov KVL Slovenskej republiky s Ústavou Slovenskej republiky, konkrétne čl. 13 ods. 1 písm. a/, naopak žalovaný zastáva názor, že Stanovy KVL Slovenskej republiky sú v súlade s čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky, nakoľko v detailoch rozvíjajú spôsob výkonu súkromných veterinárnych činností.

Poukázal na to, že výkon súkromného veterinárneho lekára patrí medzi regulované povolania. Táto regulácia je chápaná vo vzťahu k podmienkam pre umožnenie jeho výkonu, ako aj v samotnej regulácii jeho výkonu.

Z dôvodu zabezpečenia ochrany spotrebiteľa pri poskytovaní súkromných veterinárnych činností a služieb, určuje zákon o súkromných veterinárnych lekároch súkromnému veterinárnemu lekárovi povinnosť vykonávať súkromnú veterinárnu činnosť odborne, v súlade so zásadami etiky, ktorú vydá komora (§ 9 ods. 2 písm. a/ zákona). Dôležitosť dodržania zásad etiky pri výkone súkromných veterinárnych činností sa opakovane zdôrazňuje v § 21 ods. 1 zákona o SVL kde za disciplinárne previnenie okrem porušenia iných povinností uvedených v zákone, explicitne uvádza aj porušenie zásad etiky súkromného veterinárneho lekára.

Z ust. § 12 ods. 1 písm. d/ a § 15 ods. 3 písm. e/ zákona o SVL teda podľa žalovaného vyplýva možnosť a predovšetkým potreba úpravy podmienok a spôsobu výkonu súkromných veterinárnych činností prostredníctvom vnútorných predpisov komory (stanov, zásad etiky SVL), tak, aby všetkým SVL boli zaručené rovnaké práva a povinnosti pri výkone ich činností.

Jednou z týchto zásad je ust. § 3 tretej časti Etického kódexu a profesného poriadku KVL Slovenskej republiky, ktoré najmä pre zabezpečenie ochrany spotrebiteľa, určuje, kde je možné vykonávať súkromné veterinárne činnosti. Táto zásada je len ďalším prostriedkom spoločensky žiadanej a zákonom o SVL komorou povolenej regulácie povolenia veterinárneho lekára, ktoré bolo právnym poriadkom Slovenskej republiky v súlade s čl. 35 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zverené práve KVL Slovenskej republiky, ako samosprávnej organizácii.

Podľa § 3 tretej časti etického a profesného poriadku KVL Slovenskej republiky možno súkromné veterinárne činnosti vykonávať len u objednávateľa alebo v mieste vykonávania SVČ. Výnimkou je len výkon odborných veterinárnych činností určených plánom veterinárnej prevencie a ochrany štátneho územia na príslušné obdobie tým SVL, ktorý má s regionálnou veterinárnou a potravinovou správou uzavretú zmluvu na vykonávanie určitých veterinárnych činností (§12 ods. 2 písm. a/ zákona o veter. starostlivosti) a to v mieste, na ktorú má SVL uzavretú takúto zmluvu.

Podľa žalovaného motiváciou pre členov komory, ktorí na sneme komory prijali túto zásadu etiky ako zásadu, ktorú je pri výkone súkromných veter. činností potrebné dodržiavať, bola potreba zamedzenia výkonu povolenia na miestach, ktoré nie sú pre túto činnosť

z hygienického ako spoločenského aspektu vhodné a zverili do rúk komory kompetenciu schvaľovať špecializované pracoviská. Ďalším miestom, v ktorom je povolený výkon SVČ, je u chovateľa, ktorý v prípade, keď si k sebe veter. lekára zavolá, je si vedomý do akých podmienok ho volá a akú kvalitu výkonu SVČ tam môže vzhľadom na okolnosti podmienok prostredia, očakávať.

Výnimkou bol upravený iba výkon veter. prevencie o a ochrany štát. územia, kde má veter. lekár ktorý má s regionálnou vetre. a potravinovou správou uzavretú zmluvu na vykonanie určitých štátnych veter. činností (§12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 39/2007 Z.z.) a vykonáva ju na verejne prístupnom mieste, mimo miesta, ktoré je schválené komorou a nie u samotného objednávateľa.

V prípade, ak by žalobca danú zmluvu mal uzavretú, platila by pre neho táto výnimka v zmysle § 3 Etického a profesného poriadku stanov KVL Slovenskej republiky. Žalobca tvrdil počas celého disc. konania, že uvedenú zmluvu uzavretú nemá.

Podľa žalovaného žalobcov bezbrehý výklad ústavy a zákona, že činnosť SVL môže vykonávať bez obmedzenia a nejakých všeobecne záväzných pravidiel, ktorý si osvojil aj krajský súd je nesprávny a nereálny, nakoľko stanov KVL Slovenskej republiky schválil snem KVL Slovenskej republiky legitímnou cestou.

Podľa žalovaného žalobca nemôže argumentovať tým, že úprava stanov zasahuje do jeho práva na podnikanie ako SVL, pretože rovnaká úprava platí aj pre ostatných SVL, ktorí prijaté pravidlá schválili a sami ich náležite dodržiavajú.

Podľa žalovaného žiaden zákon neobmedzuje resp. nestanovuje hranice, v akých sa zásady etiky majú nachádzať, resp. čo majú upravovať.

Žalovaný tiež poukázal na to, že žalobcovi nebolo upreté právo dať sa zastupovať, bol však listom predsedu DS KVL Slovenskej republiky zo dňa 4. septembra 2007 upozornený na skutočnosť, že v zmysle § 1 písm. g/ stanov KVL Slovenskej republiky sa nemôže dať zastupovať inou osobou ako advokátom a teda výber iného SVL ako zástupcu nie je prípustný.

Žalovaný poukázal na to, že ustanovenie o zastupovaní SVL advokátom bolo v stanovách zakotvené najmä s úmyslom zabezpečenia kvalifikovanej obhajoby a tým aj ochrany a obrany práv disc. obvineného.

Toto právo mu nebolo reálne odopreté, pretože žalobca sa na ústneho pojedania veci nezúčastnil.

Podľa § 23 ods. 1 Zákona o SVL sa na konanie podľa neho vzťahuje správny poriadok, pokiaľ zákon o SVL neustanovuje inak. Podrobnosti o disc. konaní sú upravené na základe splnomocnenia daného týmto zákonom vo vnútornom predpise v disc. poriadku stanov KVL Slovenskej republiky. Ak je teda disc. poriadok vydaný na základe zákona, platí táto osobitná úprava a nepoužije sa Správny poriadok.

Žalobca sa k odvolaniu žalovaného vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

K námietkam žalovaného uviedol, že oprávnenie KVL Slovenskej republiky síce dáva oprávnenie vydať zásady etiky, ktoré sú pre veterinárneho lekára záväzné, toto oprávnenie KVL Slovenskej republiky je však limitované čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd“.

Podľa žalobcu zásady etiky tak musia ostať v medziach zákona o SVL, limitované výkladom pojmu etika a charakteru práv a povinností, ktoré pod tento pojem obvykle spadajú. Predmetným § 3 tretej časti etického a profesného poriadku však KVL zaviedla pre výkon súkromných veterinárnych činností (teda činností platených priamo chovateľmi) územné a teritoriálne obmedzenia a aj rajonizáciu tým, že výkon týchto súkromných veterinárnych činností môže v určitom mieste vykonávať iba ten veterinárny lekár, ktorý má zároveň na toto miesto uzavretú s regionálnou veterinárnou a potravinovou správou zmluvu na výkon určitých veterinárnych činností.

Uvedené územné obmedzenie nemožno podľa žalobcu zaradiť pod požiadavky, ktoré v sebe zahŕňa pojem etika súkromného veterinárneho lekára, zvlášť, ak sa ním v rozpore s čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky obmedzuje sloboda podnikania súkromných veterinárnych lekárov. Navyše uvedené územné obmedzenie výkonu činností súkromného veterinárneho lekára postráda aj základné logické opodstatnenie, keď žalovaným zdôrazňovaná ochrana spotrebiteľa vôbec vo zvýšenej miere negarantuje skutočnosť, že pre obec, v ktorej veterinárny lekár vykonáva súkromné veterinárne činnosti má tento zároveň uzavretú zmluvu o výkone niektorých štátnych veterinárnych činností, keď v predmetnom prípade pre obce, v ktorých žalobca vykonal súkromnú veterinárnu činnosť, má zmluvu o výkone štátnych činností uzavretú veterinárny lekár, ktorý má sídlo a ambulanciu vzdialenú

40-50 km, kým žalovaný cca 10-12 km. Pritom aj žalobca má uzavreté podobné zmluvy o štátnej veterinárnej činnosti, len pre iné obce, jeho odborná spôsobilosť preto nie je na základe tejto skutočnosti nižšia.

Žalobca napokon k argumentácii žalovaného, že ak je disciplinárny poriadok vydaný na základe zákona, platí táto osobitná úprava a nepoužije sa Správny poriadok, uviedol, že takáto úvaha je nesprávna. Podľa žalobcu ustanovenie § 1 jeho piatej časti Disciplinárneho poriadku KVL Slovenskej republiky, podľa ktorého „disciplinárne obvinený má právo dať sa zastupovať v disciplinárnom konaní advokátom, o čom musí byť DS upovedomený“ je tak protizákonné, pretože nad rámec Správneho poriadku obmedzuje oprávnenie disciplinárne obvineného dať sa zastupovať aj iným zástupcom ako advokátom. Pokiaľ teda žalovaný postupoval v súlade s daným ustanovením a zamietol žiadosť žalobcu, aby mohol byť zastupovaný iným veterinárnym lekárom, postupoval v rozpore so zákonom, pretože tým vlastne odňal žalobcovi právo na obhajobu v takom rozsahu, ako mu ju priznáva Správny poriadok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 26. augusta 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. 271/2007 Pr zo dňa 9. apríla 2008 ako aj rozhodnutie Disciplinárneho senátu DiK Komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky č. 271/2007 DiK zo dňa 13. marca 2008 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a e/ OSP a vec bola vrátená žalovanému na ďalšie konanie.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť

napadnutého rozhodnutia, a to v rozsahu námietok uplatnených v odvolaní proti napadnutému rozsudku.

Z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, odvolací súd zistil, že žalovaný rozhodnutím č. 271/2007 Pr zo dňa 9. apríla 2008 odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu č. 271/2007 zo dňa 13. marca 2008 zamietol a prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

Predmetným rozhodnutím disciplinárneho senátu bol žalobca uznaný podľa § 3 písm. d/ siedmej časti Disciplinárneho poriadku Stanov KVL Slovenskej republiky vinným pre porušenie povinnosti podľa § 9 ods. 2 písm. b/ zákona č. 442/2004 Z.z. a § 3 tretej časti Etického a profesného poriadku Stanov KVL Slovenskej republiky, tým, že ako člen KVL Slovenskej republiky vykonal veterinárne činnosti v obciach B. M., M.. S. J., S., Š. aj napriek tomu, že tieto veterinárne činnosti vykonával u objednávateľa, nevykonával ich ani v špecializovanom pracovisku, z povahy týchto veterinárnych činností je zrejmé, že nejde o činnosti vykonávané v chove alebo farme objednávateľa. Rovnako nemohlo ísť v prípade v jeho prípade ani o výnimku podľa § 3 tretej časti etického a profesného poriadku Stanov KVL Slovenskej republiky, nakoľko žalobca nemá s regionálnou veterinárnou a potravinovou správou uzavretú zmluvu na vykonanie určitých štátnych veterinárnych činností (§ 12 ods. 2 písm. a/ zákona o veterinárnej starostlivosti), čím sa dopustil disciplinárneho previnenia podľa § 21 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. a podľa § 4 siedmej časti Disciplinárneho poriadku Stanov KVL Slovenskej republiky a bolo mu uložené disciplinárne opatrenie podľa § 21 ods. 2 písm. b/ ZoKVL a § 3 písm. b/ prvej časti Disciplinárneho poriadku Stanov KVL Slovenskej republiky, pokuta vo výške 2000 Sk.

Žalobca podal voči uvedenému rozhodnutiu odvolanie, v ktorom namietal, že disciplinárny senát sa pri svojom rozhodovaní opieral o ustanovenie tretej časti Etického a profesného poriadku Stanov KVL Slovenskej republiky, ktoré sú podľa jeho názoru v rozpore s viacerými platnými právnymi predpismi Slovenskej republiky.

Súčasne namietal, že mu disciplinárny senát uprel využitie práv dať sa zastupovať v disciplinárnom konaní M.. Š. Ď., nahliadnuť do sťažnosti a zároveň, že mu uložil povinnosti nad rámec zákona.

Žalovaný odvolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné a napadnuté rozhodnutie disciplinárneho senátu potvrdil ako vecne správne.

Podľa žalovaného, v disciplinárnom konaní bolo dostatočne preukázané, že disciplinárne obvinený vykonával veterinárne činnosti v rozpore s § 3 tretej časti Etického a profesného poriadku Stanov KVL Slovenskej republiky, nakoľko ich nevykonával ani u objednávateľa v špecializovanom pracovisku. Uvedené podľa žalovaného vyplýva tak zo samotného podania žalobcu zo dňa 16. apríla 2007, z doplnenia dokazovania č. 271/2007 Pr zo dňa 9. novembra 2007 ako aj zo skutočnosti, že napriek tomu, že disciplinárne obvinený bol oboznámený s návrhom na začatie disciplinárneho konania nikdy nepreukázal disciplinárnemu senátu existenciu objednávky na vykonanie týchto veterinárnych činností od jednotlivých objednávateľov.

Napriek tomu, že tieto veterinárne činnosti v uvedenom období boli zaradené do Plánu veterinárnej prevencie a ochrany štátneho územia na rok 2007 v časti B. VAKCINÁCIE-hradené vlastníkom, držiteľom zvierat'a, bod Psy, Mačky ako „Besnota psov očkovanie“ a „Besnota mačiek očkovania“ a mohla sa na ne vzťahovať výnimka podľa § 3 tretej časti Etického a profesného poriadku Stanov KVL Slovenskej republiky, disciplinárne obvinený nemal s príslušnou regionálnou veterinárnou a potravinovou správou uzavretú zmluvu podľa § 12 ods. 2 písm. a/ zákona č. 488/2002 Z.z. a preto podmienky tejto výnimky nespĺňal.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného v medziach žaloby a dospel k záveru, že § 3 veta prvá tretej časti Etického a profesného poriadku Stanov komory je nad rámec zákona č. 442/2004 Z.z., resp. ukladá povinnosť, ktorá nie uložená v tomto zákone, čo je v rozpore s článkom 13 ods.1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky. Ďalej dospel k právnomu záveru, že § 1 písm. g/ Disciplinárneho poriadku Stanov komory je v rozpore so zákonom, konkrétne § 17 ods. 1 Správneho poriadku, keď ukladá povinnosť účastníkovi disciplinárneho konania dať sa v konaní zastúpiť výlučne advokátom. Správny poriadok, ktorý je potrebný podľa § 23 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. na toto konanie aplikovať pripúšťa možnosť dať sa zastupovať aj iným zástupcom, ktorého si účastník zvolí.

Krajský súd na základe uvedeného zrušil rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu z dôvodov nesprávneho právneho posúdenia, ale aj z dôvodov procesného pochybenia prvostupňového orgánu, keď neumožnil žalobcovi, dať sa v disciplinárnom konaní zastupovať M.. Š. Ď..

S poukazom na námietky žalovaného uplatnené v odvolaní odvolací súd pri posudzovaní dôvodnosti odvolania žalovaného v spojitosti s dôvodmi žaloby, na základe ktorej krajský súd napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a/

a e/ OSP, sa zamerá na posúdenie otázky, či žalovaný, hoc splnomocnený zákonom č. 442/2004 Z.z., ktorý ho v ustanovení § 12 ods. 1 písm. d/ zákona oprávňuje vydať Stanovy komory veterinárnych lekárov Slovenskej republiky, mohol žalobcu sankcionovať za nesplnenie povinností, ktoré mu síce ukladá Etický a profesný poriadok, (a to konkrétne za porušenie povinnosti uloženej v § 3 veta prvá Tretej časti Etického a profesného poriadku), takúto povinnosť mu však neukladá zákon o SVL.

Z ustanovenia § 9 ods. 1 písm. a/ zákona č. 442/2004 Z.z. súkromný veterinárny lekár je povinný okrem povinností uvedených v osobitnom predpise vykonávať súkromnú veterinárnu činnosť odborne, v súlade so zásadami etiky, ktoré vydá komora.

Podľa písm. b/ tohto ustanovenia je súkromný veterinárny lekár okrem povinností uvedených v osobitnom predpise povinný dodržiavať vnútorné predpisy komory.

Odvolačí súd nespochybňuje oprávnenie KVL Slovenskej republiky vydať zásady etiky.

Prijatie etiky určitou profesnou skupinou formou Etického (profesného) kódexu, je spravidla vyjadrené prijatím etických zásad, ktoré obsahujú etické a mravné princípy, ktoré sa uvedená profesná skupina zaväzuje dodržiavať a ktoré sú nimi akceptované a príslušnými orgánmi ustanovenými zákonom alebo na základe zákona aj účinne vynucované.

Etické pravidlá vyjadrené v podobe Etického kódexu sú v podstate príslubom a súčasne záväzkom určitej profesnej skupiny vo vzťahu k inej skupine (spravidla verejnosti), že ako člen takejto profesnej skupiny sa bude pri výkone určitej činnosti správať v súlade s etickými a mravnými princípmi v ňom obsiahnutým, inak sa vystavuje riziku postihu sa neetické správanie.

Z uvedeného vyplýva, že etické a mravné princípy sa týkajú predovšetkým správania sa členov určitej profesnej skupiny vo vzťahu k inej skupine alebo medzi členmi tejto profesnej skupiny navzájom v rovine mravnej, etickej pričom podmienky a spôsob vykonávania súkromných odborných veterinárnych činností súkromnými veterinárskymi lekármi môže upravovať len zákon (tak ako to vyplýva z ustanovenia § 1 písm. a/ zákona o SVL), rovnako aj regulovať výkon činností súkromných veterinárnych lekárov (vo vzťahu k podmienkam pre umožnenie jeho výkonu, ako aj v samotnej regulácii jeho výkonu) je

možné jedine zákonom, pretože z článku 35 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že jedine zákon môže ustanoviť podmienky a obmedzenie výkonu určitých povolání alebo činností.

Odvolačí súd sa stotožňuje s názorom krajského súdu, že ukladanie povinností členom určitej profesnej skupiny Etickým kódexom je tiež limitované čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého „povinnosti možno ukladať zákonom alebo na základe zákona, v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd“.

Medzi základné práva a slobody patrí aj sloboda podnikania (čl. 35 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky), ktorá je v zmysle článku 16 obsiahnutá aj v Charte základných práv EÚ. Podľa článku 6 ods. 1 Lisabonskej zmluvy, ktorou sa mení a dopĺňa Zmluva o EÚ a Zmluva o založení Európskeho spoločenstva, Únia uznáva práva, slobody a zásady uvedené v Charte základných práv Európskej únie zo dňa 7. decembra 2000 upravenej 12. decembra 2007 v Štrasburgu, ktorá má rovnakú právnu silu ako zmluvy.

Pokiaľ teda krajský súd dospel k záveru, že § 3 veta prvá Tretej časti Etického a profesného poriadku Stanov komory je nad rámec zákona č. 442/2004 Z.z. o súkromných veterinárnych lekároch, o Komore veterinárnych lekárov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení zákona č. 488/2002 Z.z. o veterinárnej starostlivosti a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o SVL), resp. ukladá povinnosť, ktorá nie uložená v tomto zákone, čo je v rozpore s článkom 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky, s takýmto záverom sa odvolací súd stotožnil, pričom považuje za dôležité uviesť, že komora veterinárnych lekárov v predmetnom ustanovení § 3 tretej časti Etického a profesného poriadku zaviedla pre výkon súkromných veterinárnych činností územné a teritoriálne obmedzenia ako aj rajonizáciu, pričom z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 35 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) vyplýva, že jedine zákon môže ustanoviť podmienky a obmedzenie výkonu určitých povolání alebo činností, medzi ktoré patrí aj výkon veterinárnych činností.

Obmedzenia výkonu činnosti SVL upravené v § 3 Etického a profesného poriadku SVL nemožno podľa odvolacieho súdu zaradiť pod požiadavky, ktoré v sebe zahŕňa pojem etika súkromného veterinárneho lekára, najmä za situácie, keď nie je možné vylúčiť, že sa ním v rozpore s čl. 35 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 16 Charty základných práv EÚ obmedzuje sloboda podnikania súkromných veterinárnych lekárov.

Odvolací súd sa však nestotožnil s právnym názorom krajského súdu, že § 1 písm. g/ Disciplinárneho poriadku Stanov komory je v rozpore so zákonom, konkrétne § 17 ods. 1 Správneho poriadku, keď ukladá povinnosť účastníkovi disciplinárneho konania dať sa v konaní zastúpiť výlučne advokátom.

Podľa § 23 ods. 1 zákona č. 442/2004 Z.z. sa na konanie podľa neho vzťahuje Správny poriadok, pokiaľ tento zákon neustanovuje inak. Podrobnosti o disciplinárnom konaní sú upravené na základe splnomocnenia daného týmto zákonom vo vnútornom predpise v Disciplinárnom poriadku stanov KVL Slovenskej republiky.

V danom prípade dospel odvolací súd k záveru, že ak je Disciplinárny poriadok vydaný na základe zákona č. 442/2004 Z.z., o čom nemal odvolací súd pochybnosti, platí v danom prípade ohľadne úpravy zastupovania v disciplinárnom konaní ustanovenie § 1 písm. g/ piatej časti Disciplinárneho poriadku (právo dať sa zastupovať v disciplinárnom konaní advokátom), teda táto osobitná úprava a nepoužije sa Správny poriadok.

Pokiaľ teda krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného a prvostupňového orgánu aj z dôvodov procesného pochybenia prvostupňového orgánu, keď neumožnil žalobcovi, dať sa v disciplinárnom konaní zastupovať M. Š. Ď., v takomto postupe odvolací súd nevidel procesné pochybenie správneho orgánu.

Pre záver o správnom napadnutého rozhodnutia krajského súdu však postačovala správnosť jeho právneho záveru, že § 3 veta prvá Tretej časti Etického a profesného poriadku je nad rámec zákona č. 442/2004 Z.z., resp. ukladá povinnosť, ktorá nie je uložená v tomto zákone, čo je v rozpore s článkom 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy Slovenskej republiky.

S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a v zmysle § 151 ods. 2 OSP úspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože trovy právneho zastúpenia hoci vo vyjadrení

k odvolaniu žalovaného si ich náhradu uplatnil, nevyčísлил ich v zákonnej lehote v súlade s § 151 ods. 1 OSP.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 26. augusta 2010

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská